

[L. Rasmussen.]

Plads, da han sagde: Her er Rhodos, her skal du danse — han sagde det paa Latin, det er jeg ikke i Stand til, jeg maa bruge den danske Vending. Saaledes staaer det til for de Konservative og Venstre. De har brugt saa skarpe Angreb paa Møderne og i Dag, men nu er de uhjælpelig fangne. Der kan ikke have været Skygge af Alvor i, hvad de har sagt, for hvis der havde været Alvor i det, kunde de aldrig have staaet i en Situation som den, de staaer i i Dag.

Den højtærede Minister sagde, at min Fremstilling af Gaskrigen var i høj Grad overdreven. Ja, det kan godt være; jeg ved for Resten ikke af, at jeg sagde ret meget om det selv. Jeg oplæste noget af Major Bratt, jeg oplæste Citater af højtstaaende Officerer i England, Tyskland, Amerika og Frankrig, og jeg oplæste Resultaterne fra Gasbombardementerne i London og Paris. Og hvis det var overdrevent, saa gad jeg vide, hvor er Overdrivelsen da? Det er rigtigt, at det, som den højtærede Minister hidtil har set, har ikke været saa slemt, men jeg nærer ikke Tvivl om, at naar jeg vilde fremstille Gaskrigen og dens Virkninger, saa kunde jeg have gjort det langt mere drastisk, end jeg gjorde. Jeg nøjedes med at oplæse, hvad de, som har Forstand paa saadant noget, havde skrevet. Og saa sige, at det er overdrevent! Nej, det er netop den store Fare.

Jeg har nu i det væsentligste svaret paa det, jeg vilde svare paa, men jeg har endnu nogle Bemærkninger, fordi der navnlig fra Venstres Side og ogsaa af en enkelt Konservativ under denne Debat er blevet rettet Angreb paa det ærede Medlem Hr. P. Munch for hans Stilling som Forsvarsminister under Verdenskrigen. Disse Angreb kan jeg finde mig i, naar de kommer fra en ung Politiker som det ærede Medlem Hr. Steen Rasmussen, der ikke kendte Situationen under Verdenskrigen, men jeg vil sige, at de, der kendte Situationen og dog fremsætter saadanne Angreb, begaar en skammelig Handling. Det er saa let bagefter at kaste med Stinkbomber. Jeg vil kort opfriske.

Den Gang Tyskland krævede, at vi skulde udlægge Miner, sammenkaldte den radikale Regering Førerne for alle Rigsdagens Partier og begyndte med at sige: Nu er vi inde i en Situation saa alvorlig, saa faretruende, som Danmark aldrig har været inde i før; nu opfordrer vi de andre Partier til at danne en Regering sammen med os, for at vi ikke skal have Ansvaret alene; det er saa tyngende, at vi nu anmoder alle Partier om

at danne en fælles Regering, saa længe Krigen varer. Dette vilde man ikke, heller ikke fra vor Side. Derefter drøftede man Spørgsmaalet om Mineudlægning, og af de Raadgivere, der udtalte sig fra Højre og Venstre, var der kun een, der tilraadede Mineudlægningen. Jeg har sagt ved mange Møder og gentager det her, at jeg bebrejder ikke Venstre og de Konservative, at de sagde nej. Jeg kan selv huske fra de Dage, at jeg ingenlunde sagde: Nu er jeg sikker paa, at det er det rette. Nu var vi saa lykkelige at træffe det rette, men det var en Situation saa alvorlig, som Danmark aldrig havde været inde i før, og jeg har aldrig rettet nogen Bebrejdelse imod dem; der sagde nej fra Venstre og fra konservativ Side, thi jeg er sikker paa, at den Gang var alle besjælede af det levende Ønske om at undgaa at blive draget med ind.

Da det var sket, kom Forsvarsminister P. Munch ind i Finansudvalget og sagde — jeg kan ikke referere ordret, og nu er den højtærede Finansminister her ikke; han er den eneste Venstremand, der er tilbage af dem, der sad i Finansudvalget den Gang, men han vil kunne bekræfte, hvad jeg siger — saa kom Forsvarsministeren ind i Finansudvalget og udmaalede for os den vanskelige Situation, nævnte os Haagerkonventionen, der sagde: Med de Midler, hvorover I raader, skal I søge at hindre Neutralitetskrænkelser, forstod, at hvis man ikke manøvrerede med den største Varsomhed, kunde denne Situation drage os ind i Krigen, sagde derefter, først til Socialdemokraterne: Hvis jeg skal have Haab om at kunne fortsætte, maa jeg forlange, at Socialdemokraterne ikke ensidigt, negativt afviser alle de Foranstaltninger, der skal træffes — dernæst til de Konservative: Maa jeg anmode Dem om at forstaa, at skal det lykkes at klare os i denne Situation, skal Villierne bøje sig mod hinanden, vi har ikke Raad til en opslidende Militærdebat i Rigsdagen paa en Tid, hvor Verden staaer i Brand. Derfor gik vi med til adskillige Foranstaltninger, som vi ikke vilde gaa med til i Dag under fredelige Forhold. Derfor resignerede de Konservative, som paa mange Omraader vilde langt videre. Derfor gik, det ved jeg, Forsvarsministeren paa mange Omraader med til Foranstaltninger, som han traf for Borgfredens Skyld.

Og saa i Dag, da vi havde Raad til alle at bringe den daværende radikale Forsvarsminister en Tak for, hvad han udrettede, saa er der nogle, der ikke undser sig for at kaste Stinkbomber efter ham og sige: Herregud! i Farens Stund var han ikke bange for